

и да не му потекатъ слезы те, и сущій мучитель осѣти и той въ сердце то си мало благоутробіе-ное то всуе ся стараеше да поглытне, и да го покрые: обаче . . . смутенъ отъ ужасно то това чудо, заповѣда да развержатъ Дамона. И тѣй като го разверзаха, ето ти едно друго чудо, кое то по много умножава въ прозорнице то, удивленіе то и слезы те. Дамонъ ся воспира, и не дава желѣзны те оковы, и казва тыя выше Пшею неприличать. Смутенно то време мина по между ны, дума онъ, сега на мене прилича да умра. Ты Пшея заринся назадъ, иди си при союруга та тв, и при сирачки те чада. Пшея плачущій, му ся отговорилъ, братко! време е да ти възврна свобода та, до гдѣ юще живѣнешъ, неможе да е минало време то, и тая свобода споредъ секій законъ, и сѣкоя правда ти прилича. Дамонъ напротивъ ся препира, благородно то препираніе по много ся запалва, секій отъ двама та пріатели съ высокъ гласъ иска отъ Діонисія свобода та за пріателя си, и смерть та за себе си.

Въ едно таково добродѣтелно словопрѣвіе, мучителско то сердце и да было помято отъ желѣзо то, на негожа по много да терпи. Всадно то си суровство ся побѣди, и сердце то си пріяло сожалителны чувства. Тога рече, свобода та и живота долженъ самъ да дамъ и на двама та, и на двама та вы ги подарявамъ. Обаче това изрядно пріятелство, юще по много това прилича на Царя, и мене быль си сторе, ти весма многоцѣнна вещь, ако